ESTD. 1894

MOOTHEDATH

HIGHER SECONDARY SCHOOL

TALIPARAMBA EDUCATION SOCIETY

eമഷി

LITTLE KITES 2022-2025 BATCH
MOOTHEDATH HSS, TALIPARAMBA
DIGITAL MAGAZINE

Contents

School Facilities	01
School Units	09
Role Models in Literature	15
School Kalolsavam	27
Editorial Board Members	31
മൂത്തേടത്ത് സ്കൂൾ ചരിത്രം	**35**

School Facilities

കുടിവെള്ളം
DRINKING WATER

BIOLOGY

BIOLOGY
CHEMISTRY

VIVEKANANDA BLOCK

MOOTHEDATH HIGHER SECONDARY SCHOOL

ATTENTION
NO EXCEPTIONS

NO VIDEO
NO VIDEO
NO VIDEO

School Units

LITTLE KITES

GUIDES

SCOUT

JRC

[illegible]

NCC

MOOTHEDATH
HIGHER SECONDARY SCHOOL
മൂത്തേടത്ത് ഹയർ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ
NCC TROOP NO 20

ROLE MODELS IN LITERATURE

റെഡ്സ്ട്രീറ്റിലെ രാജകുമാരി

തുടയിടുക്കിലെ നീലിച്ച-
മുറിവുകളിലൂടവൾ
വിരലുകളോടിച്ചു,
നിശീഥിനിയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിലെ-
ത്തെരുവുകളിലൂടെയലഞ്ഞു തിരിയാൻ
കൊതിച്ചുകൊണ്ട്.
വിജനമായ ആ തെരുവിലെ
കുടുസ്സ് മൂലയിലിരുന്നുകൊണ്ടാ
വളവിൽപ്പനക്കാരനാക്കൈകളെ
പുണരാൻ കൊതിക്കുന്നത്പോലെ...
അവിടെയാ രാക്കടയ്ക്കടുത്തുനിന്നൊരു
മുരടൻ പട്ടിയവളെച്ചാടിക്കടിക്കാൻ കുതിച്ചതുവോൽ.
ക്ലമന്റെ കണ്ണുകളവഴുടെ പിഴച്ച-
ഉടലിനെ ചുഴിഞ്ഞുനോക്കുന്നുണ്ട്...
വേരറുക്കപ്പെട്ട് കടപ്പുഴകിവീണൊരാൽമരം
മനുഷ്യന്റെ വിശുദ്ധമനസ്കതയെക്കുറിച്ചോർത്ത്
പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു....
അവിടെയാ അറവുശാലയ്ക്ക് പിന്നാമ്പുറം
ഒരു യമണ്ടൻ പോത്ത് കാലവാഹിനി-
ഞാനെന്നാർത്തട്ടഹസിക്കുന്നു....
അപ്പോഴും ക്ലാവുപിടിച്ച-
ഒരു പിച്ചളപ്പാത്രത്തിലേക്കുറ്റുനോക്കാതെ-
യുറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടൊരു കണ്ണുപൊട്ടനിരുന്നു-
ന്നു പാടുന്നുണ്ടാവീഥിയിൽ....
ഒഴിഞ്ഞ തെരുവിന്റെയോരത്തു കൂടെയൊരു
വിഴുപ്പ് ഭാണ്ഡവുംപേറി നടന്നുനീങ്ങുന്നുണ്ടൊരു
പെൺകൊടിയർദ്ധശങ്കയാൽ, ചലം നാറുന്ന കാലുകളും
പേറി ആ തെരുവും കടന്ന്.....

പുഴയുടെ കണ്ണീർ

വിലഭികയാണവൾ സ്വയം മൗനമായി ഭീതിയിൽ.
തൻറെ ജീവനിൽ കൊതിയോടവൾ-
അകലേക്ക് കണ്ണും നട്ടിരിക്കയായ്,
നാശം വിതയ്ക്കാൻ വരുന്നവരെയും ഭയന്ന്.
മന്ദമാരുതൻ വന്നവൾതൻ അലകളിൽ
വീണ വായിക്കുമ്പോൾ....

മറുകരയിൽ നിന്നിതാ മനുഷ്യൻ,
അവള നൂലിലും ചെറുതാക്കുന്നു.
മറ്റൊരു കരയിൽ നിന്നതാ മനുഷ്യൻ,
അവളുടെ കുളിരേറിയ ആഴങ്ങളിലേക്ക്-
മാലിന്യമാം വഞ്ചി ഒഴുക്കി തിരികെ നടക്കുന്നു.

കാണുന്നില്ല ഒരുവനും ഒരു സ്ത്രീ തൻ-
കണ്ണീർ അത് അവളിൽ തന്നെ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നു.
അത് വിനയാകും എന്നോർക്കുന്നില്ല ഒരുവനും .
കഴുകൻ കണ്ണുമായി വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നു മനുഷ്യർ.
കടലുമായി ഒന്നാകുവാൻ ചലിക്കും
അവളെ തടയുവതെന്തിനു മനുഷ്യാ നീ .....

അണയുന്ന സൂര്യനെ അവളിയിച്ച്,
എത്രയെത്ര ചുവന്ന ചേലകൾ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി.
അവളുടെ കണ്ണീരിൽ ചാലിച്ച നൊമ്പരങ്ങളിൽ-
നീ നാളെ ദാഹത്തിൽ വലയും.
അവളിലെ നന്മയിൽ തിന്മ കലർത്തി മനുഷ്യൻ-
സന്തോഷം പൂണ്ടപ്പോഴും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല
അവൻ ആർത്തിയുടെ ഫലം
കൊടുംവരൾച്ചയായിരിക്കുമെന്ന്.
അവളുടെ കണ്ണുനീർ അഗ്നിപോലെ-
മനുഷ്യരെ ചുട്ടെരിക്കുമെന്ന്.

ആ മുറിപ്പാടുകളിൽ നീറി നീറി,
കാലം തള്ളിനീക്കേണ്ടി വരുമെന്നും.
കാത്തിരിക്കയാണവൾ ഇന്നും
നന്മയുടെ തിരിച്ചറിവിൻറെ-
പുലരികൾ മനുഷ്യരിൽ ഉദിക്കുവാൻ

തെരുവിനെ ഭയക്കുന്ന പെണ്കുട്ടി

നേരം ഇതാ പര പരാന്നു വെളുത്തു തുടങ്ങി. അമ്മു ഇതുവരെ കിടക്കപ്പായയില് നിന്ന് എഴുന്നേറ്റിട്ടില്ല. അമ്മൂ....ദേ... സ്കൂളില് പോകാൻ സമയമായീട്ടോ.....നീ ഇതുവരെ എഴുനേറ്റില്ലേ.... കിടക്കപ്പായയില് നിന്നും കണ്ണുകള് തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് അമ്മു പതിയെ തലപൊക്കി ചുറ്റിലും നോക്കി. സൂര്യ കിരണങ്ങള് അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകള് വീണ്ടും അടഞ്ഞു. അമ്മു വീണ്ടും കിടക്കപ്പായയിലേക്ക് ഉറക്കം തൂങ്ങി വീണു. അടുക്കളയില് നിന്നും ഇത് കണ്ട അമ്മുവിന്റെ അമ്മ അവളെ വഴക്ക് പറഞ്ഞു കൊണ്ട് കിടക്കയില് നിന്നും പിടിച്ചെഴുന്നേല്പ്പിച്ചു. അവളുടെ ഉറക്കം പൂര്ണ്ണമായിരുന്നില്ല. അവള് പതിയെ കുളിമുറിയിലേക്ക് പോയി. കുറച്ച് സമയത്തിന് ശേഷം അവള് കുളി കഴിഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങി. അമ്മ അവള്ക്ക് വേഗം ചായ കൊടുത്തു. അവള് തിടുക്കത്തില് ചായ വേഗം കുടിച്ച് സ്കൂളിലേക്ക് പോകാൻ വീട്ടില് നിന്നും ഇറങ്ങി. അമ്മു എപ്പോഴും സ്കൂളിലേക്ക് പോകുന്നത് ആളൊഴിഞ്ഞ ആരും തന്നെ ഇല്ലാത്ത ശാന്തമായതും അധികം വൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു തെരുവിലൂടെയാണ്. അന്ന് രാവിലെ അവള് ആ തെരുവിലൂടെ മൂളിപ്പാട്ടുകള് പാടി സ്കൂളിലേക്ക് പോവുകയാണ്. ഇതുവരെ ഒരു വാഹനമോ ആള്ക്കൂട്ടമോ ഒന്നും തന്നെ ആ തെരുവില് അവള് കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്നാല് അന്ന് അവള് ആ തെരുവിന്റെ ഒരു സൈഡില് ഒരു കാര് പാര്ക്ക് ചെയ്ത്തിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. പക്ഷെ അതിനുള്ളില് ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവള് കൗതുകപൂര്വ്വം ആ കാറിനടുത്തോട്ട് ചെന്നു. കാറിലെ ചില്ലു ഗ്ലാസിലൂടെ അവള് അതിനകത്തേക്ക് നോക്കി. പക്ഷെ അമ്മുവിന് ഒന്നും തന്നെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് അവള് വേഗം അവിടെ നിന്ന് പോയി. സ്കൂളില് എത്തിയ ഉടനെ അമ്മു അവളുടെ കൂട്ടുകാരോട് ആ കാറിനെ കണ്ട കാര്യം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് അമ്മുവിന്റെ ക്ലാസിലേക്ക്

അവളുടെ ടീച്ചര് വന്നത്. ഇന്ന് ടീച്ചര് പുതിയൊരു ബോധവല്ക്കരണ ക്ലാസുമായിട്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ടീച്ചര് വന്നയുടനെ ഒരു പോസ്റ്റര് കുട്ടികളെ കാണിച്ചു. കുട്ടികള് എല്ലാവരും അത് സൂക്ഷമതയോടെ നിരീക്ഷിച്ചു. ആ പോസ്റ്ററില് "ഭയക്കരുത്, തെരുവിനെ ഭയക്കരുത്" എന്ന ഒരു വാചകം എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടികള്ക്ക് അതിന്റെ ആശയം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലായില്ല. ടീച്ചര് അവര്ക്ക് ആ വാചകത്തിന്റെ അര്ഥം എന്താണെന്ന് വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തു. ഇന്ന് തെരുവില് ഉണ്ടാകുന്ന അക്രമങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ടീച്ചർ കുട്ടികള്ക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുത്തത്. അന്ന് മുഴുവൻ കുട്ടികള്ക്കിടയിലെ ചർച്ചാ വിഷയം ആ വാചകത്തെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ അർഥത്തെപ്പറ്റിയുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെ നടക്കുമൊ? അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യുമോ? എന്നോക്കെയാണ് കുട്ടികളുടെ സംശയങ്ങള്. അങ്ങനെ വൈകുന്നേരമായി, സ്കൂള് വിട്ടു. പാതിവഴിവരെ അമ്മു അവളുടെ കൂട്ടുകാർക്കൊപ്പം ആടിയും പാടിയും കൊച്ചു വർത്തമാനങ്ങള് പറഞ്ഞും വീട്ടിലേക്ക് പോയി. ഇനി ആ തെരുവിലൂടെ അമ്മു ഒറ്റയ്ക്കാണ് വീട്ടിലേക്ക് പോകേണ്ടത്. അവള് അങ്ങനെ ആ തെരുവിലൂടെ നടക്കുകയാണ്. രാവിലെ കണ്ട കാറ് ഇപ്പോഴും അവിടെ തന്നെ പാർക്ക് ചെയ്ത് നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുറച്ച് സമയം അവള് ആ കാറിനെ തന്നെ നോക്കി നിന്നു. കുറച്ച് സമയത്തിന് ശേഷം ആ കാറിന് പിന്നില് നിന്നും കുറച്ച് ചെറുപ്പക്കാരായ ആണ്കുട്ടികള് സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു ഇറങ്ങി വന്നു. അവള് അവരെ തന്നെ നോക്കി നിന്നു. കാരണം അവരുടെ വേഷവും രൂപവും അങ്ങനെയുള്ളതായിരുന്നു. അമ്മുവിനെ കണ്ട ആ ചെറുപ്പക്കാർ കുറച്ച് സമയം എന്തോ പരസ്പരം പതിയെ സംസാരിച്ചു കൊണ്ട് അവളുടെ അരികിലേക്ക് ചെന്നു. അവർ അവളോട് ഒന്ന് പു.ഒരു കൗതുകത്തോടെ തിരിച്ച് അവളും. അങ്ങനെ അവരിലൊരാള് കാറിനടുത്ത് ചെന്ന് കാറില് നിന്നും വർണ്ണക്കടലാസ്സില് പൊതിഞ്ഞ ഒരു മിഠായി നല്കി. അത് കണ്ട അമ്മു വളരെ സന്തോഷപൂർവ്വം അവരുടെ കൈയ്യില് നിന്നും ആ മിഠായി വാങ്ങി കയ്യില് പിടിച്ചു. അവർ അവളോട് അത് കഴിക്കാൻ പറഞ്ഞു. വർണ്ണക്കടലാസില് പൊതിഞ്ഞ ആ മിഠായി അവളെ ഏറേ

ആകർഷിപ്പിച്ചു. അവളുടെ മനസ്സ് ആ മിഠായി കഴിക്കാൻ അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞതുപോലെ അവള് മിഠായിയുടെ കടലാസ് അഴിച്ച്, വളരെ ആകാംഷയോടെ കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. നേരം പോകുന്നതൊന്നും അമ്മു അറിയുന്നില്ലായിരുന്നു. അമ്മുവിന്റെ അമ്മയാണെങ്കില് അവളെ കാണാത്തതിന്റെ വിഷമത്തിലുമാണ്. അമ്മുവിന്റെ അമ്മയുടെ ഭയം മുഴുവനും അവള് ആ തെരുവിലൂടെ വരുന്നതിനെപറ്റി ആലോചിച്ചായിരുന്നു കാരണം ആ തെരുവ് ഒരു കാലത്ത് ആ ചുറ്റുപാടിനെ ആകെ തന്നെ ഭയത്തിലാഴ്ത്തിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി ഓർത്ത് അവളുടെ അമ്മയ്ക്ക് ഒരു സമാധാനവും ഇല്ല. അമ്മു ആണെങ്കില് ഇപ്പോള് ആ ചെറുപ്പക്കാരുടെ കൈയ്യില് ബോധം ഇല്ലാതെ കിടക്കുകയാണ്. നേരം രാത്രിയാവാറായിട്ടും സ്കൂളിലേക്ക് പോയ അമ്മുവിനെ കാണാത്തതിനാല് നെ.... ഒരു തീക്കനല് ചുമന്നുകൊണ്ട് അമ്മ ആ തെരുവിലേക്ക് പോയി. ആദ്യം അവിടെ ഒന്നും ആരെയും അമ്മ കണ്ടില്ല. പിന്നെ കുറച്ചു കൂടി തെരുവിനകത്തേക്ക് ചെന്നപ്പോഴാണ് അമ്മ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. അമ്മുവിനെ ആരോ അഭായപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ദേഹം മുഴുവൻ ചെന്നായിക്കള് ആക്രമിച്ചതുപോലെ ആരോക്കെയോ ആക്രമിച്ചിറ്റുണ്ട്. ഇത് കണ്ട അമ്മയുടെ കണ്ണുകള് നിറഞ്ഞു, ആ കണ്ണുകളില് ഇരുളുകയറാൻ തുടങ്ങി. വിങ്ങിപ്പൊട്ടിക്കൊണ്ട് തന്റെ മകളെയും നെ..... ചേർത്തുപിടിച്ച് ആ അമ്മ ആ തെരുവിലിരുന്നു കരയുകയാണ്. ആ അമ്മയ്ക്ക് പിന്നീട് ആ തെരുവ് ഭീതി അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. പിന്നീടുള്ള കാലങ്ങളില് ആ അമ്മയുടെ മനസ്സിലെ വേദനയും സങ്കടങ്ങളും അതുപോലെ അമ്മുവിന്റെ പു..... ആ തെരുവിലൂടെ അലഞ്ഞു നടക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ആ തെരുവ് വീണ്ടും ഭീതി പടർത്താൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ആ അമ്മയുടെ കരച്ചില് പോലെ നിരവധി അമ്മമാരുടെ കരച്ചിലും കുട്ടികളുടെ പു..... വേദനയും ആ തെരുവിലൂടെ അങ്ങനെ ഒഴുകിനടക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ആ തെരുവ് വീണ്ടും ഭീതിപടർത്താൻ ഒരുങ്ങി നില് ക്കുകയാണ്. നിരവധി ആള്ക്കാരുടെ കണ്ണീരു കാണാനായി...........

തെരുവിലെ കുപ്പിവളകൾ

അയാളുടെ മനസ്സ് അഗാധമായ ഗർത്തങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. കറുത്ത ബാഹുക്കളുടെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന അവിടുത്തെ നാവുകൾ അറവുശാലയ്ക്ക്മുമ്പിൽ മരണഭീതിയോടെ നിൽക്കുന്ന ആട്ടിൻപറ്റത്തേപ്പോലെ നിശബ്ദതയേ പ്രണയിച്ചുത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.....എന്നാൽ അയാളുടെ തൂലിക്കത്തുമ്പ് അവൾക്കുവേണ്ടിക്കുറിക്കണമെന്ന് അവളേക്കാളുപരി അയാളാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.......
പഴക്കമേറുംന്തോറും വീര്യമേറുന്ന വീഞ്ഞുപോലെ അയാളുയെ ഹൃദയവും സ്മൃതിമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉത്തുംഗ വീതിയിലുദിച്ചുനിൽക്കുന്ന ആ പഴയ ഓർമ്മക്കൂടാരത്തിന്റെ പടികടന്ന് മുന്നോട്ട്പോകുവാനായിത്തുടിച്ചു.
ഇരവിന്റെ നിലാവിൽ ആ ഹൃദയത്തെ, അവളുടെ നിഷ്കളങ്കതയെ താനുമകമഴിഞ്ഞ് പ്രണയിച്ചിരുന്നുവെന്നോർത്തയാൾ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. ഇന്നും പ്രണയിക്കുന്നുവോ എന്ന് മനസ്സിന്റെ കവാടത്തിനരികിൽ നിന്നുമാരോ ഹൃദ്യമായി ചോദിക്കുന്നു..... ഉത്തരമില്ലെന്ന് അയാൾ കാപട്യത്തോടെ മൊഴിഞ്ഞു, പക്ഷെ അയാളെയും അയാളുടെ എഴുത്തിനേയും അവൾ അകമഴിഞ്ഞ് പ്രണയിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അവളുടെ മാൻമിഴികൾ ഇടയിക്കിടെ വിളിച്ചോതിക്കോണ്ടിരുന്നുവെന്നതാണ് സത്യം..... അന്ന് ആ തെരുവിന്റെ കുടുസ്സുമൂലയിൽ നിന്ന് താൻ വാങ്ങിച്ചുനൽകിയ കുപ്പിവളകൾ അവൾക്കേറെയിഷ്ടമായിരുന്നുവെന്ന് ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ അവൾ തന്നെ തന്നോട് മൊഴിഞ്ഞിരുന്നു...
തന്റെ തൂലികയിലൂടെ പിഴച്ചവളുടെ വന്യമായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തെ വരച്ചുകാട്ടാനായി അവളപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ താനവളുടെ നഗ്നമായ ഉടലിനെ കാമവേശത്താൽ അശേഷ്ലിക്കുകയായിരുന്നു....ഒടുവിൽ ആ വേശ്യത്തെരുവിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ അനാഥമായി ഉപേക്ഷിച്ച അവളുടെ ഉടലിനെ കഴുകന്മാർ കൊത്തിവലിക്കുന്നത് കണ്ട് അയാളുടെ മനസ്സ് മരവിച്ച്പോയി....അന്ന് ആ നരാധമന്മാർ കാമവെറിക്കു വേണ്ടി ഭോജിച്ച ആ പെൺകിടാവിന് തന്റെ ഹൃത്തടത്തിലുണ്ടായ സ്ഥാനത്തെ മാനിച്ചെങ്കിലും താനെന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന ബോധ്യം അയാളുടെ മനസ്സിനെ വിജനതയിലേക്കാഴത്തി......
"വേശ്യ" എന്ന പദത്തെ നിശീഥിനിയുടെ ഗർഭപാതത്തിലന്വർത്ഥമാകുമ്പോഴും അവളുടെ മനസ്സ് ജീവിതത്തിന്റെ കരാളമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോട് പോരുത്തപ്പെടുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.....നാൾ തെരുവോരത്ത് ഉപേക്ഷിച്ച ഈ അനാഥയെ എടുത്തുവളർത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞതാകട്ടെ നിങ്ങൾ പിഴച്ചവളെന്ന് വിളിച്ച് മുഖം തിരിക്കുന്ന ഒരു 'വേശ്യ' തന്നെയാണെന്നുള്ളത് അവളുടെ ഹൃദയത്തെ പൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു..... ആ തെരുവിന്റെ മുഖംമൂടിയെ വലിച്ചുകീറണമെന്ന് പലയാവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുപഠിപ്പിച്ചതാണെങ്കിലും അവൾക്ക് അന്നമായത് സ്വന്തം ഉടൽ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നത് അവളുടെ ഹൃദയത്തെ പൊള്ളിച്ചു.....പാവാടക്കുത്തഴിക്കുമ്പോൾ ആഗ്രഹമില്ലാത്ത ചുംബനങ്ങളെ ഏറ്റുവാങ്ങുവാനായി അവൾക്ക് വലിയൊരു മതിൽക്കെട്ടുപണിയേണ്ടിവന്നു.... തുടയിടുക്കിലെ നീലിച്ച മുറിവുകളവൾക്ക് അസഹ്യമായ വേദനകൾ മാത്രമാണ് സമ്മാനിച്ചത്.....പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരുവളുടെ-ആത്മഹൂതി...."അവളുടെ ആത്മാവിലേക്കാഴനിറങ്ങുവാൻ അയാളുടെ ഭ്രാന്തമായ ചിന്തകൾക്ക് കഴിഞ്ഞുവോ എന്ന ആശങ്കയിൽ കൈയിലെ സിഗരറ്റുകുറ്റികളെ ഭീതിത്തെരുവിലേക്ക് വലിച്ചെറിയുമ്പോൾ ഒരു മുരടൻ പട്ടി അയാൾക്കുനേരേ കുതിച്ചുയരുന്നതുപോലെ.....മനുഷ്യമനസ്സുകളുടെ വന്യമായ തെരുവുവീഥികളിലേക്ക് തന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഒരറയെങ്കിലും പകുത്തുനൽകുവാൻ അയാൾക്ക് സാധിച്ചുവെന്നോർത്ത് അവളുടെ ആത്മാവും അഗാധനിദ്രയെ പുണർന്നു....അപ്പോഴും ആ തെരുവുവീഥി പുതിയ വേശ്യകളിൽ അനുരക്തനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു....ചിലക്കുപ്പിവളകൾ പ്രതീക്ഷയുടെ സൂര്യോദയത്തിനായി കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, ചിലവ ആ തെരുവിന്റെ നെറുകൈയിൽ പൊട്ടിതകർന്നും......

I Lost Him Forever...

Me and my friends were fishing. It was a lucky day. We got many fishes. But who knew such a wonderful day would turn out to be a dreadful day. He fell in the water. He didn't know how to swim. It is my fault I shouldn't have taken him with me. The current of the water was very strong. I watched him with sadness as he flow away. We ran to the next point where it was safe to get in the water. But...fate had it! We were too late. He was way too far from us. I came back home. I was pretty nervous to tell it out to my Parents. But I gathered my courage and decided to tell them. Boy, was that the most tensed moment of my life. I lost him. I am never going to get him back.

But now what? Who is going to be with me? Before I lost him, he was everything to me. He was there for me in my worst and happiest conditions. Now what will I do? He helped me with my class. I tried to continue without friend, but, I just couldn't do it. My classmates tried to cheer me up. But none of them made a difference. I decided to ask help from my parents to help me find a new friend. But they refused.

Few days passed by, I tried to force them to find me a new friend. But they just wouldn't. After all I lost a phone worth a hundred thousand! Nobody will ever fill the gap of my dear phone....

The Flow Of Time

A marvellous building with many windows, pillars and doors, Regha was joining in school for the first time. Her eyes were wet, her face was red, her ponytail was swaying like a little plant in wind. She could feel the anxiety due to all strange faces. After a while there she sat in her class looking very dreadful. Someone came near her with a lovely two side braided hair, who was also crying more than her. Regha would feel what that girl felt she called her beside the girl without an interest sat beside her. When at lunch Regha opened her tiffin the girl's eye opened wide. She introduced herself to Regha "I am Thanmaya". Regha shared her cookies with her even though she didn't want to. Days passed, they become good friends, their friendship grew with all their silly fights and memorable moments. They become unbreakable friends.

Years passed their friendship remained until a day when Thanmaya vanished without even telling a goodbye. Regha didn't know what happened and was really panicked, her friend suddenly without telling she left the school. She wanted to breakout in the class but held it as much she could. She went home and wept a lot. She then felt anger towards Thanmaya . Then blamed herself for not knowing her well. And once Thanmaya called her, Regha was so delighted as a mother got her child back. They talked, Regha asked her why she felt the school. She said that she was taken away from here as her parents got divorced. Regha could feel that break in her voice as she said the last words. Regha wanted to hug her and clam her down but, of no use. She talked to his in a joyful mood to make her

happy. Thanmaya who was heart broken couldn't take anything to be that silly. Then Regha said that she missed her so much...before she could conclude, What she was going to say Thanmaya broke into tears and started weeping loudly. Her loneliness was reflecting in her voice. Regha asked "How is your new school there?". Thanmaya replied "I miss my old school. All are friendly but I can't make my mind realized that I have changed my school, my home...". Her voice echoed in Regha's ears. Thanmaya continued "My would had collapsed, It feels like going through everything once move, I miss you, my dad...".Regha didn't know how to console her and kept quite. Thanmaya was very relaxed after letting out her frustrations to her. Regha said "I will always be here for you, you can always call me without hesitations." Then Regha divested their talk and they talked about normal silly things, their call continued for many hours. But, as time passed they parted away without realizing became old and they walked to their new life with new people.

Their friendship has passed but, the world continued to flow. Even though they didn't talk to each others as they when they come across each other in any period of their life they would feel all those memories with a long sigh. that's what happens to all ours friends as time passes it's the flow of time that changes everything. That's is for what life is to make memorable memories and experiences and keep it with us till death and to feel happy by reconnecting with them. In busy life for a relaxation think about that one lost friend whom you hope not to tose at all....

Shimmer

Sun rays are breaking through my hair.
I am feeling contented,
I saw a beam which made my day.

Now i am so exotic,
I know what this mean
New life, my new world is
Shimmering front of me

I am glad that i realized
My new beam
The more i go the more i am realizing it

Just For You

Your dreams come true
the glorious goal you chased
the wakeful nights you spent
will make your dreams to grow
and your gashes to glow...

Hours of darkness will end
when the bright comes,
it will be marched as an epoch
when the right lands...

The dry leaves which is about
to be fallen off from its mother branch,
will have a faith on its mind,
That it can be stick on its mother,
If it struggle so hard for it...

Holds fast to your dreams
the life will turn just like barren
Lands,looks like a broken winged bird
Your eyes shine as bright

There is a radiant glow in it
Once a gentle asked "hey Vandel,
What do you want ?"
Then the Vandel replied, Hey gentle,
I need a candle."
So pay yourself to bloom
But love yourself to beam....

SCHOOL KALOLSAVAM

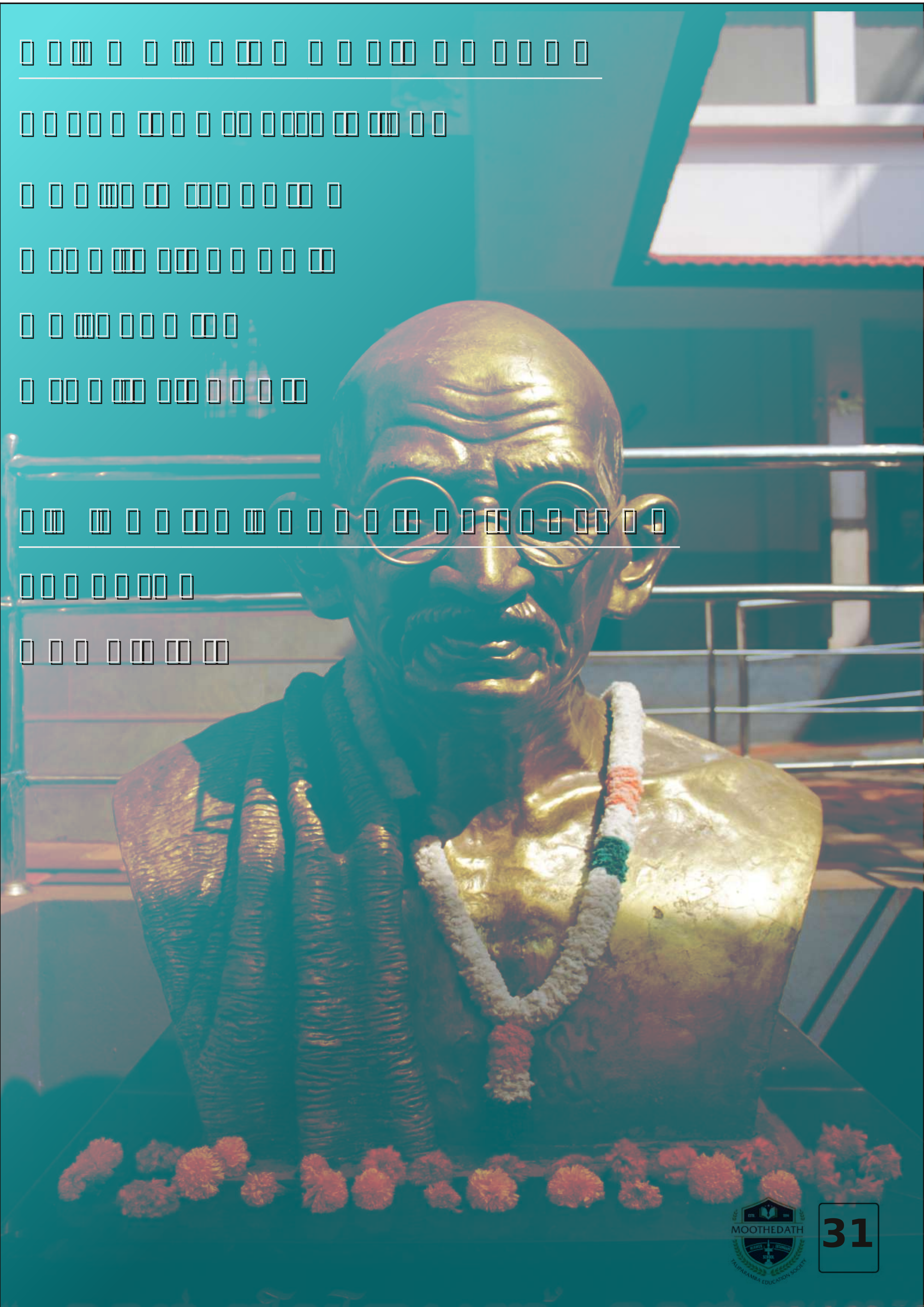

Moothedath Higher Secondary School
Taliparamba, Kannur, Kerala - 670141
Phone no : 04602 203269
moothedathhss@yahoo.com
ISO 9001:2015, 21001:2018 certified

മൂത്തേടത്ത് ഹയർ സെക്കന്ററി സ്കൂൾ ചരിത്രം

1894 നവമ്പർ 14 ആണ് സ്ക്കൂളിന്റെ സ്ഥാപക ദിനം.തളിപ്പറമ്പിലും പരിസര പ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ളവർക്ക് ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ നൽകുക എന്ന ലക്ഷ്യം വെച്ച് ബ്രഹ്മശ്രീ മൂത്തേടത്ത് മല്ലിശ്ശേരി കുബേരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ആണ് ഈ സ്ക്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചത്. തളിപ്പറമ്പ ക്ഷേത്രത്തിന് സമീപം ചിറവക്കിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്ക്കുളായിട്ടാണ് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചത്. ദരിദ്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഫീസില്ലാതെ പഠിക്കാനുള്ള സൗകര്യം അന്ന് ഒരുക്കിയിരുന്നു. പിൽകാലത്താണ് ഇന്ന് കാണുന്ന സ്ഥലത്ത് സാമാന്യം നല്ല ഒരു കെട്ടിടത്തിലേക്ക് മാറ്റി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. കുറേക്കാലം ലോവർ സെക്കണ്ടറി ക്ലാസുകൾ മാത്രമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. 1895 ൽ മിഡിൽ സ്ക്കുളായി അംഗീകാരം നേടി. 1922ൽ ഫോർത്ത് ഫോറം ആരംഭിച്ചതോടെ ഹൈസ്ക്കുളായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. 1925ൽ എസ്.എസ്.എൽ.സി പരീക്ഷയുടെ ആദ്യ ബാച്ച് പുറത്ത് വന്നു. 1945ൽ സ്ക്കുളിന്റെ സുവർണ ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചു. 1949 കാലഘട്ടം സ്ക്കുളിന്റെ ഭരണപരമായ ഘടനയിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. ആ വർഷമാണ് തളിപ്പറമ്പ എഡ്യൂക്കേഷണൽ സൊസൈറ്റി രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത് വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഭരണ സാരഥ്യം ബ്രഹ്മശ്രീ മൂത്തേടത്ത് നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിൽ നിന്നും ഏറ്റെടുത്തത്. 1990 കളിൽ തന്നെ അൺഎയ്ഡഡ് ഹയർസെക്കണ്ടറി ബാച്ച് അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. 2010ൽ എയ്ഡഡ് ഹയർസെക്കണ്ടറി ബാച്ചും അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ 5 മുതൽ 12 വരെ ക്ലാസുകൾ സ്ക്കുളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് – മലയാളം മീഡിയങ്ങളിൽ 5 മുതൽ 10 തരം വരെയും ഹയർ സെക്കണ്ടറി വിഭാഗത്തിലും ഇവിടെ പ്രവേശനം നൽകി വരുന്നു. NCC, സ്കൗട്ട്&ഗൈഡ്സ്, റെഡ്ക്രോസ് ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് എന്നിവയുടെ യൂനിറ്റുകളും വിവിധ ക്ലബ്ബുകളും വളരെ മികച്ച രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ജില്ലയിലെ തന്നെ ഏറ്റവും വിപുലമായ ലൈബ്രറിയും വായനാ മുറിയും സയൻസ്, കംപ്യൂട്ടർ ലാബ് സൗകര്യവും മികച്ച ബാന്റ് ടീമും നമ്മുടെ വിദ്യാലയത്തിലുണ്ട്. 1994ൽ ശതാബ്ദി ആഘോഷിച്ച ഈ വിദ്യാലയം ഇന്ന് പുതിയ ഹൈടെക് ക്ലാസ് റൂമുകളും ഹയർ സെക്കന്ററി വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യമുൾപ്പെടെ മാറുന്ന കാലത്തിനും ലോകത്തിനും അനുസൃതമായി ആധുനികവൽക്കരിക്കപ്പെടുക യാണ്. പഴമയുടെ പ്രൗഢി അറിയിച്ചിരുന്ന നാലുകെട്ട് ഉൾപ്പെടെയുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ പൊളിച്ച് മാറ്റി അത്യാധുനിക സൗകര്യമുൾപ്പെടെയുള്ള പുതിയ ബഹുനില കെട്ടിടങ്ങളിലാണ് സ്ക്കൂൾ ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. 100ഓളം അധ്യാപക അനധ്യാപക ജീവനക്കാർ ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 2019–20 വർഷം സ്ക്കൂളിന്റെ ശതോത്തര രജത ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചു.